

že měl mu povolití přiměřenou lhůtu, aby si důkazy opatřil, nebo vyslechnouti st-le jako stranu. Jak lze seznati ze správních spisů soudu předložených, vyrozuměl žal. úřad st-le výnosem z 21. června 1933 prostřednictvím okr. doplňovacího velitelství v Mostě, že neuznává správnost tvrzení st-lových obsažených v jeho žádosti z 18. března 1930 za dostatečný průkaz nemožnosti vstupu jeho do československých legií a toto své stanovisko také podrobně odůvodnil uvedením okolností, z kterých usuzuje, že st-l neměl v úmyslu vstoupiti do československého vojska, ač mu to bylo možno, a vyzval st-le, aby se vyjádřil. Tím bylo st-li nejen naznačeno právní stanovisko žal. úřadu, ale byla mu poskytnuta možnost, aby uplatnil potřebná skutková tvrzení svědčící jeho nároku na zápočet a nabídl o nich důkazy. Pro své tvrzení, že bylo povinností úřadu poučovati st-le, aby se pokusil nalézt důkazy, které by svědčily opaku toho, co zjistilo samo min. nár. obrany, a aby tyto důkazy úřadu sdělil, resp. aby úřad sám ex offio povolil st-li lhůtu přiměřenou k opatření případných protidůkazů, nedovolává se stížnost žádné normy a ani nss takové neshledal a ze zásad správního řízení povinnost taková nevyplývá. Bylo tedy na st-li, aby o povolení přiměřené lhůty sám požádal, považoval-li ji k opatření důkazů za nutnou; ale když tak neučinil, nemůže důvodně úřadu vytýkati vadný postup proto, že tento mu lhůty nepovolil.

Námítka, že měl úřad po případě se přesvědčiti o pravdivosti tvrzení st-lových výsledkem jeho jako strany, jest pak lichou proto, že řízení správnímu je tento důkazní prostředek neznám, ježto se nesrovnává se zásadou materiální pravdy v řízení tom platící (srov. Hoetzel: Československé správní právo, str. 318). Sluší-li však vzhledem k ústnímu přednesu st-lova právního zástupce při veřejném líčení rozuměti výtce tak, že st-l měl býti slyšen o s o b n ě, je výtku ta bezdůvodnou proto, že není předpisu, který by úřadu ukládal, aby zásadě slyšení strany vyhověl osobním jejím výsledkem. — — — —

Č. 12.648.

Zaměstnanci veřejní: * Státnímu zaměstnanci-pensistovi lze odeprítí drahotní přídavky ve smyslu § 15 zákona č. 394/1922 Sb. i při toliko přechodném pobytu v cizině.

(Nález z 19. listopadu 1936 č. 15.698/34.)

V ě c: Koloman L. v Lučenci proti rozh. min. vnitra v Praze z 3. března 1934 o odnětí drahotních přídavek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zem. úřad v Bratislavě udělil výnosem z 20. července 1932 v dohodě s gen. fin. ředitelstvím pro Slovensko st-li, obec. notáři přeloženému dnem 1. července 1925 do výslužby, k jeho žádosti z 8. července 1932 povolení k pobytu v cizině podle ustanovení § 18 odst. 3 vlád. nař. č. 247/1922 Sb. na dobu od 15. do 29. července 1932. Když st-l podáním z 5. října 1932 žádal o informaci, proč za měsíc září 1932

obdržel jen 1.036.10 Kč místo 1.289.70 Kč na odpočivných platech, vyrozuměl jej zem. úřad v Bratislavě výměrem z 3. listopadu 1932, že po dobu povoleného pobytu v cizině mu nepřísluší drahotní přídavky k pensí a že mu proto byla gen. fin. ředitelstvím příslušná částka z jeho odpočivných platů sražena.

Z tohoto výměru podal st-l odvolání, jež bylo nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě proto, že st-l byl pensionován dekretem min. s plnou mocí pro správu Slovenska z 8. května 1925 na základě § 11 zákona z 22. prosince 1924 č. 286 Sb., tedy před účinností plat. zákona, úprava jeho odpočivných platů podle zákona z 20. května 1930 č. 70 Sb. nebyla také dosud provedena, nutno tudíž posuzovati věc podle příslušného předpisu platného před účinností plat. zákona a tím je zákon z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. Podle § 15 tohoto zákona veškeré přídavky a výpomoci uvedené v § 6 tohoto zákona, tedy i přídavky drahotní, možno zcela nebo z části odepřít při požívání odpočivných a zaopatřovacích požitků v cizině.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil: — — —

Ve věci namítá stížnost v podstatě, že doba ztrávená st-lem v cizině byla nesprávně počítána a že v důsledku toho i srážka drahotních přídaveků byla nesprávně provedena, neboť den nastoupení cesty do ciziny a den návratu není přípustno započítávati do doby, ztrávené v cizině; st-lem ztrávená doba v cizině nečinila tedy 15 nýbrž toliko 13 dní. Tuto námítku uznal nss nepřipustnou podle §§ 5 a 6 zákona o ss, neboť nebyla uplatněna st-lem v instančním odvolání, ačkoli se tak mohlo státi, neboť st-l již z prvního výměru zem. úřadu z 3. listopadu 1932 seznal, že jde o srážku drahotního přídaveku, připadajícího na dobu st-li povoleného pobytu v cizině.

V dalších vývodech dovozuje st-l, že předpisy § 18 vlád. nař. č. 247/1922 Sb. i § 15 zákona č. 394/1922 Sb. se týkají toliko případů, kdy zaměstnanec požívá, ztravuje pensí v cizině, v takovém případě může úřad odepřít vyplacení drahotních přídaveků k výslužnému, ale jen současně s vydáním povolení k pobytu v cizině, resp. při vydání povolení k požívání výslužného v cizině, ale ne dodatečně. Zákon č. 99/1921 Sb., na jehož základě bylo vydáno vlád. nař. č. 247/1922 Sb., nezmocňuje vládu k řešení otázky srážek z pensijních platů v případě pouhého cestování do ciziny a je proto po názoru stížnosti vlád. nař. č. 247/1922 Sb., pokud srážky takové připouští i při pouhém cestování do ciziny, v rozporu se zákonem č. 99/1921 Sb. Ale i kdyby tohoto rozporu nebylo, bylo by odnětí drahotního přídaveku v daném případě nezákonným, neboť § 8 zákona č. 99/1921 Sb. výslovně stanoví, že požitky mohou býti odepřeny těm zaměstnancům, kteří bydlí v cizině, což není totožné s pojmem dočasného zdržování se v cizině, a proto § 18 vlád. nař. č. 247/1922 Sb. právě z toho důvodu rozeznává cestování do ciziny a pobyt v cizině. Ani v tom nss nemohl dáti stížnosti za pravdu.

Nař. rozhodnutí jest opřeno o předpis § 15 zákona č. 394/1922 Sb., nikoliv o ustanovení § 18 vlád. nař. č. 247/1922 Sb., pročez nemá nss příčiny, aby se obíral otázkou, ve stížnosti relevovanou, nevybočuje-li toto vlád. nař., pokud připouští srážky z pensijních platů i při pouhém cestování do ciziny, z mezí zmocnění daného vládě v zákoně č. 99/1921

Sb. Podle § 15 odst. 1 posl. věty zákona č. 394/1922 Sb. je možno veškeré přídavky a výpomoci uvedené v tomto paragrafu (tedy i drahotní přídavky k odpočivným a zaopatřovacím požitkům) zcela nebo zčásti odepřít při požívání odpočivných a zaopatřovacích požitků v cizině. St-1 obrat »požívání odpočivných požitků v cizině« si vykládá tak, že tím zákon předpokládá trvalejší pobyt v cizině, nikoli pouhé cestování do ciziny na kratší dobu, a dovolává se pro správnost svého stanoviska ustanovení § 18 vlád. nař. č. 247/1922 Sb. a § 8 zákona č. 99/1921 Sb. Leč st-1 přehlíží, že § 8 zákona ze 17. prosince 1919 č. 2 ex 1920 Sb. ve znění zákona z 3. března 1921 č. 99 Sb. mluví o odepření výsuzného a zaopatřovacích platů osobám bydlícím mimo území Československé republiky a že § 18 cit. vlád. nař. odpírá nárok na odpočivné a zaopatřovací platy osobám zadržujícím se v cizině bez povolení pobytu mimo území zdejšího státu, naproti tomu však že § 15 zákona č. 394/1922 Sb. pro odepření drahotních přídavek stanoví předpoklad »požívání odpočivných a zaopatřovacích požitků v cizině«. Zákon č. 394/1922 Sb. nahradil tedy, pokud jde o nárok na drahotní přídavky, postulát bydlení v cizině předpokladem jiným a nemůže tudíž st-1 nic dovozovati pro svůj výklad § 15 zákona č. 394/1922 Sb. z ustanovení § 8 zákona č. 99/1921, resp. § 18 vlád. nař. č. 247/1922 Sb. Že by pak cestování do ciziny na kratší dobu při zachování stálého bydliště v tuzemsku vylučovalo již samo o sobě možnost konsumpce určitých v tuzemsku pobíraných platů odpočivných nebo zaopatřovacích u příležitosti přechodného pobytu v cizině, nemohl nss uznati (srov. nález Boh. A 3275/24).

Názor stížnosti, že výrok o srážce drahotního přídavku musí se státi současně s vydáním povolení k pobytu v cizině, nemá žádné opory v předpisu § 15 zákona č. 394/1922 Sb., ani ve vlád. nař. z 15. února 1923 č. 34 Sb. vydaném k provedení cit. zákona.

Č. 12.649.

Samospráva obecní. — Řízení správní: I. * Byla-li dávka z nájemného předepsána poplatníku pro určitý rok výslovně jenom prozatímně podle výměry roku předešlého, nepozbývá poplatník tím, že se z tohoto prozatímního platebního rozkazu neodvolá, meritorních námitek proti předpisu definitivnímu. — II. * Usnesení obecního zastupitelstva, kterým se prozatímní předpisy obecních dávek, vydané poplatníkům, prohlašují za definitivní, není proti poplatníkům účinná, dokud jim nebylo individuálně intimováno.

(Nález z 19. listopadu 1936 č. 16.180/36.)

Věc: Václav Š. v Českých Budějovicích proti rozh. okr. úřadu v Českých Budějovicích z 2. srpna 1934 o včasnosti odvolání ve věci obecní dávky a poplatků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.